

17 februari '42 deelde hij aan Hazelhoff en Krediet mee dat zij financieel en operationeel rechtstreeks onder hem stonden. 'Hij gelastte ons', schrijft Hazelhoff in *Soldaat van Oranje*, 'terstond *Chester Square* te verlaten en voor rekening van de CID een andere woonplaats te vinden, zo mogelijk in de nabijheid van *Marble Arch* waar zich zijn bureau bevond' (de Bruyne was werkzaam in het marinehoofdkwartier dat in het gebouw van C. & A. Brenninkmeijer gevestigd was).

'Wij zeiden onze geliefde *Mews* vaarwel en betrokken uit balorigheid de duurste flat die wij konden vinden op 23 *Hyde Park Place*. Toen kort daarop de koningin het plan opvatte, een club voor Engelandvaarders te stichten, huurden wij uit haar naam voor dat doel de flat onder ons, waaraan de naam 'Oranjehaven' werd gegeven.'¹

Dat het met de simpelste regels van *security* spotte om het centrum waar contact-operaties op de Nederlandse kust beraamd zouden worden, gevestigd te houden in een pand waar nagenoeg alle Engelandvaarders zouden komen, behoeft geen betoog. Operationele controle door de Bruyne werd overigens door Hazelhoff en Krediet niet aanvaard – zij bleven zich beschouwen en gedragen als dienaren van de koningin persoonlijk, 'soldaten van Oranje', die slechts met Rabagliatti en van 't Sant te maken hadden; zij meenden bovendien dat in de Bruyne's bureau waar, aldus Hazelhoff, 'iedereen kon in- en uitlopen', de veiligheid van hetgeen zij ondernamen, onvoldoende gewaarborgd was.²

Nu de missie-Broekman.

Toen de Bruyne behalve hoofd van het Bureau Voorbereiding Terugkeer ook hoofd werd van de CID, lag het feit ter tafel dat Rabagliatti geweigerd had, Broekman door de groep-Hazelhoff te laten overbrengen. De Bruyne bleef het evenwel als een pijnlijke lacune voelen dat hij geen helder inzicht

¹ E. Hazelhoff Roelfzema: *Soldaat van Oranje*, p. 189. ² 'De eerste keer', schrijft Hazelhoff (*Soldaat van Oranje*, p. 189) 'dat Chris en ik tezamen het nieuwe CID-bureau binnenstapten' (in het marinehoofdkwartier dus) 'zonken wij vrijwel door de grond . . . Iedereen kon in en uitlopen. En daar aan de muur vóór ons . . . prijken drie zeekaarten, ieder met . . . de punten aan de Nederlandse kust waarop wij in de nabije toekomst geheime landingsacties moesten uitvoeren.' Wij tekenen daarbij aan dat uiteraard niemand het marinehoofdkwartier binnenkwam die zich niet behoorlijk kon legitimeren en dat men tot de werkvertrekken van de Bruyne en zijn kleine staf slechts toegelaten werd als men daar iets te doen had. Mochten daar inderdaad die drie zeekaarten gehangen hebben (het is door Chris Krediet onder ede bevestigd (*Eng.*, dl. IV c, p. 833) en door kapitein Liefstink onder ede ontkend (a.v., p. 1055)), dan zouden wij dat als onvoorzichtig beschouwen.